

2.ª Per tal que—donada l'indole especial del nostre treball—els estats epidèmics no ens obliquin—en detriment de la salut del poble i de la particular nostra—a jornades de vint-i-quatre hores.

Aquestes dues raons—al meu entendre—són decisives per a obligar-nos a precisar el concepte de JORNADA NORMAL del metge rural, aclarint si han d'ésser computades o no com hores de treball les que s'emprin en recórrer (a peu, amb cavalleria o amb automòbil) tota mena de camins. Considerem això indispensable si volem fixar degudament el concepte de JORNADA MAXIMA, la qual, és evident, s'hauria de subjectar a l'AREA GEOGRAFICA que, SENSE FADIGA, pot servir un metge.

El mateix hem de dir respecte del JORNAL MINIM. ¿Què s'ha d'entendre per VIURE DECENT del metge? ¿Quin ha d'ésser el MINIM RENDIMENT de la carrera?

Resulta un xic difícil de contestar d'una manera concreta; però, crec jo—i sospito que ningú no s'hi oposarà—que, com a punt de partida, hem de fixar un guany que permeti atendre desfogadament les necessitats TOTES d'un metge, pare de família, i SENSE OBLIDAR LES QUE COMPORTA EL RANG SOCIAL DE LA NOSTRA PROFESSIÓ I LES DE CARACTER CIENTÍFIC. En el núm. 55 d'aquest mateix BUTLLETÍ (març del 1925), demostràvem com és d'insuficient el sou mínim de 500 pessetes mensuals, aprovat en juny del 1920 (1.ª Assemblea) en discutir-se la ponència que comentem.

A l'escrit de referència, el lector hi trobarà un pressupost—calculat molt justament—de les despeses ordinàries d'un metge rural, que copiàrem, si no teméssim que ens ha de mancar espai per altres coses que és precís de dir avui.

En fixar el sou o JORNAL MÍNIM, no ha d'oblidar-se com és de difícil calcular amb ESTRICTA UNIFORMITAT un sou que s'avinqui a les característiques de TOTS els metges de TOTES les comarques.

Si, com deia més amunt el ponent, la LIMITACIÓ ha d'ésser ECONOMICA, en determinar el JORNAL MÍNIM no podem prescindir de les condicions en què es desenrotlla la vida econòmica del client i del metge de cada comarca. Diem això, perquè, en posar a la pràctica el primitiu projecte, una de les equivocacions, de més embalum, que cometérem fou la de fixar amb ESTRICTA UNIFORMITAT el sou o JORNAL MÍNIM. Ningú no pot negar l'evidència del que deixem escrit.

Cal també constatar l'equivocació derivada de l'EXCESSIVA AMPLITUD concedida a la BASE TERCERA (contractes col·lectius) la qual si bé és veritat que el ponent diu en el paràgraf "Número d'habitants que constituïran un partit mèdic" que havia d'existir per a resoldre CASOS EXCEPCIONALS permetérem que es convertís en arma contrària als nostres interessos; puix que va permetre que el JORNAL MÍNIM fos convertit en ÚNIC. És una lliçó que no hauríem d'oblidar. Recordem que mitjançant els contractes col·lectius o amb juntes de veïns la major part dels pobles de Catalunya, solament oferien 500 pessetes, fos quina fos la riquesa dels seus veïns, fos quina fos la densitat de la seva població.

Revindrem sobre aquest particular en fer les acotacions necessàries al paràgraf de la ponència "Les contractes".

(Seguirà en el proper número)